

Ligesom det nu vil skjønnes, at det er vilblydende og uforrett, naar det i Statsrevisionens Beretning S. 163 hedder, at Reservecapitalen i de følgende Aar „kun blev nominal“ — idet det korrekte Udtryk vilde have været, at saavel den som de derom givne Regler forsvandt fra Finanslovene — saaledes er det allerede af det Ansørte indlysende, i hvilken Grad det er blottet for Grund at antage, at de i 1855 etablerede, men i 1858 opgivne Regler om Ministeriets Stilling til Reservecapitalen af sig selv skulde vaagne op med Hensyn til den Formue, der opsparede i 1869—74, uden at der enten i Finanslovene eller andetsteds indeholdtes den mindste Antydning deraf, og uagtet Finanslovene i saa Henseende havde en ganske anden Affattelse end den fra 1856—57 og de to følgende Aar. Men ikke nok hermed; der er yderligere Data, der paa en endnu mere afgjørende Maade vise hen til, at netop det Modsatte har været Meningen. I saa Henseende maa navnlig fremhæves det, der stete i 1870. Den Gang tog man nemlig den Beslutning at give Theatret „et 5aarigt Tilskud paa 250,000 Rd.“, hvoraf en Femtedel skulde bevilges — og virkelig blev bevilget — i hvert af Finanssaarene 1870—75. Medens nu Forudsætningen hermed paa den ene Side var, at Theatret i de 5 Aar skulde komme ud af det med de 250,000 Rd. og ikke kunde vente Mere, maatte paa den anden Side Konsekvensen af, at man saaledes bevilgede — ikke 50,000 Rd. hvert Aar men $\frac{1}{5}$ af 250,000 Rd., fornuftigvis blive den, at Theatret maatte være berettiget til at bruge denne Sum og altsaa selvfølgelig kunde dække en Underbalance i det ene af Aarene med, hvad der var opsparet i foregaaende Aar. Skulde der kunne være nogen Tvivl herom — hvad dog ikke let synes tæneligt — maatte den i alt Fald svinde, naar det betænktes, at der til den nævnte Bevilling blev knyttet en hel Række (9) nærmere Betingelser og Bestemmelser, uden at der i disse indeholdtes Noget som helst om en Indskrænkning i Retten til at benytte det, der opsparede i det ene Aar, til at dække Driftsunderskud i det andet, og det uagtet der maatte være den stærkeste Opfordring dertil, hvis det havde været Hensigten. Thi det laa saa meget nærmere at tænke sig Muligheden af det Tilfælde, at Theatret kunde give Overskud, som der allerede, da hin Bevilling blev given, var begyndt at opsaves en Kapitalformue, — og det laa saa meget nærmere at optage en Regel om dennes Benyttelse — hvis det havde været Meningen, at den skulde knyttes til Betingelser — som det i samme Aar af Regjeringen foretog, men af Folkethinget forkastede Forslag til en Theaterlov, hvis Bestemmelser man for en Del optog paa Finansloven for dette og det følgende Aar som Betingelser for Bevillingen, indeholdt en særegen udtrykkelig Forskrift om Betingelserne for Reservecapitalens Brug, der netop ikke blev optagen blandt Bestemmelserne i Finansloven.

Medens Statsrevisionen ganske har overset disse afgjørende Data, har den søgt et Argument for sin Opfattelse i de Bestemmelser, der i Finanslovene 1870—75 fandtes under § 21 V. C. 7. *) og 9**). Statsrevisionen mener nemlig, at disse Bestemmelser vilde være meningsløse, „naar der stod til Ministeriets frie Raadighed, s. Ex. i 1874—75 hele Formuen fra 30te Juni 1874, 312,000 Kr.“ I og for sig er dette nu, selv om man med Statsrevisionen alene ser Forholdet i Belysning af Situationen, som den var i 1874—75, ikke slaaende, navnlig ikke med Hensyn til Post 9. Men jeg skal ikke indlade mig paa nærmere at eftervise dette, da det er indlysende, at, selv om disse tvende Posters Affattelse kunde have afgivet et — i hvert Fald yderst svagt og overfor de af mig ansørte Data forsvindende — Argument, hvis de omtalte to Poster vare fra nyt af indkomne i Finansloven for 1874—75 eller overhovedet fremkomne paa en Tid, da der var opsamlet en større Kapitalformue, maa de blive uden al Betydning som Argument for Statsrevisionens Opfattelse, naar det tages i Betænkning, at de skrive sig fra Liden, da Sagen stod helt anderledes. Nr. 7 hidrører nemlig fra Finansloven 1865—66, da Theatrets Stilling var temmelig mislig, og det stadigt maatte ty til Laan, og Nr. 9 fra Finansloven 1870—71, da der i alt Fald kun var opsamlet et mindre og usikkert Beløb, — hvorefter disse Punkter, ligesom de øvrige Theatret vedrørende, ordret ere blevne optagne paany i hver følgende Finanslov for Aarene 1870—75, idet man i det Hele undgik at røre ved det, som var vedtaget i 1870 og betragtedes som bindende Regel for Fremaret.

vare førte til Udgiit i et andet Aar end det, hvori de burde være berigtigede, men var aldeles ikke begrundet paa, at Statsrevisionen ikke skulde have antaget Regjeringen berettiget til at disponere over Reservecapitalen.

*) Der lyder saaledes: „Uden Bemyndigelse ved Lov kan Theatret ikke stifte noget Laan eller paa-
drage sig nogen Gjæld, der ikke kan fyldestgøres af Theatrets Indtægter inden 31te Marts næst
efter det Theatersaars Slutning, hvori Gjælden er stiftet.“

***) Der lyder saaledes: „Theatret fritages i 5 Aar for Uddrag paa dets Gjæld til Sørø Akademii,
og der erlægges kun Renter af samme, forsaavidt det løbende Theatersaars Overskud dertil
kan naae.“